

Szépirodalom és politika

- Kertész Imre leprofasisztázta Magyarországot

Kertész Imre, a nagy magyar Nobel-díjas író akkor is „hontalannak” érezné magát, ha netalán a Földünkön élő 7 milliárd emberből 6 milliárd 990 millió magyar, zsidó vallású magyar vagy akár izraeli lenne. Humanizmusa ironizál az emberiség jövőjével. Ugyanakkor, akarva, nem akarva, humanizmusa mögött minden esetben politikai üzenet rejtőzködik.

Az igazi humanizmusban mindig ott van a görög, a shakespeare-i, a madáchi katarzis, amely bízunk a jövőben és az emberiség jövőjét nem teszi ironizáló pesszimizmus játékszerévé. Kertész Imre e tekintetben kételyeket ébreszt.

Mint bolygó „hontalan” nem vállal sorsközösséget népekkel, főleg nem a magyar nemzettel. A Tamási Áron-féle humanizmus, mármint hogy az embernek a világban valahol otthon kell lennie (mert csakis így lehet cselekvő ember), nem az ő filozófiai humanizmusához tartozik (számára Magyarország profasiszta állam, mert a jobboldal kormányozza).

Bár ilyen a humanizmusa, ez egyáltalán nem akadályozza abban, hogy gondolatai a mindennapi politika szintjén elidőzzenek.

Rossz üzenet ez a szépirodalomnak; valójában a halála.

Kertész Imre politikai megsejtéseitől, látomásaiktól az angol, a francia, az orosz, az amerikai birodalom egy nap alatt összeomlott volna a múltban. Kína, India, de a kis Magyarország is ma kormányozhatatlan lenne - de az lenne akár egy város vagy egy kis falu is.

A következmények nélkül vállalt, szubjektív humanizmus nagyon különbözik a következményeket vállaló humanizmustól. Ez utóbbi azt a katarzist ígéri, hogy az emberiség tudatára ébredt a problémáinak és kész őket megoldani. Kertész Imre nem hisz ebben.

Pedig az emberiség politikai intézményei és cselekvő politikai képviselői teljesen tudatában

vannak a problémáknak. Ezek egyetemes megoldást igényelnek, s erre várni kell. Az emberiség ma már rendelkezik olyan eszközökkel, amelyek féken tartják a tömeggyilkos szerkezeteket, s ehhez megvan a politikai akarat is. A tudatban végbemenő változások egyetemes elterjedésére azonban sokkal többet kell várni, de azért már a jelenkorban is van a nemzetközi politikában, sőt a konfrontálódó erők politikai akaratában is annyi humanizmus és erkölcs, hogy az emberiség önmagát és a Földet ne semmisítse meg.

Az ENSZ és szervezeteinek sűrű hálózata, az EU és intézményei, az Európa Tanács és szervei ma már nem a tehetetlenség, hanem éppen a cselekvőképes humanizmus és magas erkölcsiség intézményei. Egy újabb holokauszt megakadályozására, zsidó és más népcsoport esetében, Európában százszázalékosan képesek. Kertész Imre nem akarja észrevenni a haladást. Fél. „A múlt”.

Európa sokat tanult az I. és II. világháborús múltjából. Európa képes önmagát eredményesen ellenőrizni. Európában ma egyik állam sem tud olyan eszmei, politikai, gazdasági vagy katonai cselekedetet produkálni, amely ugyanazon a napon ne válna ismertté, és ne lenne azonnal a közös biztonság tárgya.

Ebben van humanizmus és erkölcsiség is. Sőt, benne van a meggyőzésre való békés törekvés, de ha kell, az eszközeiben is nagyon eredményes humanista kényszerítő cselekvés. Mondanánk: hagyjuk a politikát a politikusoknak, a szépirodalmat az íróknak. Csakhogy ez mégsem olyan egyszerű. Az írók éppen azok, akik elemi erővel vonzódnak a napi politikához. Szerbia például megfizette az árát annak, hogy a „szerb Tolsztoj” „humanista” és „politikai” ajánlásaihoz igazodott. Szétesett. Valószínűsíthető, hogy lebomlási folyamata korántsem fejeződött be. A „szerb Tolsztoj” nem volt egyedül. Magával rántotta az egész szerb írószövetséget a

napi politika mámorába. Minden szerb író hódító katonának érezte magát.

A szépirodalom minden emberi tulajdonsággal bír: tudnak szentimentálisak, nosztalgikusak, szürrealisták, fantaszták és néha - reálisak is lenni. Kifejezési erejükben, indulataikban, látomásaikban koncentrálnak minden emberi: az emberi nagyságtól a gyarlóságig. Ők általában az általuk megalkotott szereplők rabjai. A politika a hideg számítású érdekek mérlegelése.

Már a görög poliszban (városállamban) tudatára ébredtek annak, hogy a politika és a szépirodalom, a művészet élesen elválnak egymástól.

A politika mindig is megmarad egyezkedő vagy erőszakos társadalmi érdekcsoportok küzdőterének, akaratuk kifejezőjének. Ezért az egyes kisember számára veszélyes: letapossa, meg is semmisítheti (még a polgári demokráciában is). A szépirodalom ugyanezt a kisembert elsősorban vigasztalni igyekszik, a közéletben elszenvedett sérelmeit elviselhetővé tenni, enyhíteni. Ez egy kibékíthetetlen ellentét. A valóság e két pólusán egymásnak nem szabad és nem lehet hinni. Csak a jogállam erősödő, társadalomvédő és érdekegyeztető szerepe képes itt viszonylagos igazságot tenni, még a XXI. században is. Az érdekcsoportok akaratát a kompromisszum felé tereli és kiragadja az önző vágyalmok és lázalmok birodalmából. Az írói humanizmust elismeri, de a jogállam lehetőségére figyelmezteti: ennél nem lehet több.

Nem engedi meg az íróknak, hogy a humanizmusra, az erkölcsre, az igazságra hivatkozva elragadja őket a saját képzeletük világa, amely ha lángot kap, a társadalomban általában a bajt növeli, a társadalmi viszonyokat áttekinthetetlené és ellenőrizhetetlené teszi.

Nehéz felelni arra a kérdésre, hogy ki a vesztes ebben a szembenállásban.

Az biztos, hogy a jogállam társadalomvédő szerepének (az egyeztető politikának) ma többet lehet hinni, mint Machiavelli idejében. Nélkülözhetetlen. A polgári demokráciák eszköztára embersége-sebb, bár még nem szabadult meg minden tekintetben álnok tulajdonságaitól és a gáncsvetés művészetétől. Arra azonban alkalmas, hogy a politikai pártok a legszorosabban ellenőrizzék egymást, és ne ragadtassák magukat a társadalom elleni kalandos merényletre.

Hosszabban kellett elidőzni a polgári demokrácia sokszínűségén és intézményei előnyeiben, mert itt, Közép-Európában szinte minden szépirodalom arra, hogy azt higgye magáról: ő az, aki hivatott a társadalom megreformálására, ő a nemzet lelki ismerete, messiása/megváltója, bölcselője, atyja, a politikusok legfontosabb és tanácsadásra hivatott egyedüli belső és legmagabiztosabb embere. Szintén mindegyik szerepkörben szeretnek tetszelegni, önmaguknak és másoknak. Kertész Imre is. Ebben van az írók és a szépirodalom tragédiája. Az írók eltaszítottnak, kiközösítettnek érzik magukat, a szépirodalom pedig manapság sajnálatosan az emlékirat-irodalom szintje alá süllyed. Mint amilyen megbízhatatlan az egyik, ugyanolyan rossz átvilágítása a társadalom problémáinak a másik.

Ezek után magától értetődően vetődik fel a kérdés: hogyan kell értékelni Kertész Imrének a Le Monde-ban megjelent eszmefuttatásait. Nem ártatlan a dolog. Kertész Imre legkevesebb arra vállalkozott, hogy bebizonyítsa: a mai Magyarország profasiszta állam. Ha nem róla lenne szó (hiszen fémmjelzett, pedigrés és díjazott), azt mondaná az Európai Unió bármelyik felelőse, hogy elment a józan esze, elborult az elméje.

Képzelnék el: az Európai Unióban ott van egy profasiszta ország!

Egy elmeszesedett agy félrebeszéléséről van szó, vagy az írói tudat oly mértékű beszűküléséről, hogy nem érdemes vele foglalkozni sem, mert nagyon alacsonyok a humanista csúcsai. Mégis kell vele foglalkozni. Kertész Imre, netalán idegen érdekek, pénzügyi körök „áldozatává” vált? Ilyen valami mindig megtörténhet még egy íróval is, még akkor is, ha ennek nincsen tudatában.

Netalán Kertész Imre szépirodalmi tevékenységébe is beszivárgott a láthatatlan hatalmú pénzügyi körök „piszkos politikája”?

Vagy tényleg a múltból eredő félelmek újbóli és újbóli visszatérése, kísértése gyötri?

Ezt a félelmet azonban értelmetlen Magyarországhoz kötni. Felelőtlen is, mert nem Magyarország gerjesztette és gerjeszti ma sem. A XX. század történelme azt mutatja, hogy a zsidóság valóban egy nemzetközi politikai összeesküvés áldozata volt. Ne csak a fasiszta Németországot vegyük górcső alá, amelynek az akkori nemzetközi politika teljes szabad kezet adott a zsidóirtáshoz. Ez ismert. Vegyük Anglia és az USA kivárá, sokáig

(éppen addig, ameddig az érdekek úgy kívánják) hallgató politikáját. Hasonló a Szovjetunió példája. A Szovjetunió „a nagy történelmi feladatot” (a világhatalmi felzárkózást) nem tudta volna elvégezni, ha nem alkalmazott volna kegyetlen erőszakot a saját társadalmán. Kire bízta a legkegyetlenebb feladatokat? A piszkos politikai feladat elvégzéséhez bőségesen használta az „okos” zsidókat és a többi etnikai kisebbséget. Az erőszakszervezetek (GPU, Cseka, NKVD stb.) személyi állományának többségét, hovatovább legnagyobb részét ezek alkották. Miután elvégezték a „piszkos munka” egy részét, az egész garnitúrát kivégezték, és következett egy új, ugyanolyan összetételű garnitúra, amely folytatta a „piszkos munka” következő részével, addig, amíg azt is ki nem végezték. Így ment ez a hatalom minden szintjén - az utolsó faluig. S Oroszország nagyhatalom lett!

Miért csinálták ezt így? Az orosz muzsik, a proletár talán csak nem fogja szidni, évszázadokig átkozni az orosz, az orosz történelmi és emberi emlékezet szidja inkább a grúzt, a „piszkos” gazember kétszínű zsidót! Így a Szovjetunióban! Az orosz csak jó ember lehet. A cár atyuska még jobb.

A hallgatólagos nemzetközi összeesküvésben (tacitus consensus) egymásnak szabad kezet adtak, hogy azután egymásra mutogassanak, miután megtörtént, amit meg akartak, hogy történjen. Ez szintén a politikai játék része volt.

A lengyelek voltak a legkegyetlenebbek a zsidókkal: még az antifasiszta partizán mozgalomban sem vehettek részt. Egy másik Nobel-díjas, Czeslaw Milosz ezt nagyon szépen leírja A hatalom megragadása című művében. Folytassam?

A szerbek már 1941-ben dicsekedtek Hitlernek, hogy ők a német fasisztáknál is korábban végrehajtották az Endlősungot (végleges megoldás). Ez benne van a szerbiai Helsinkai Bizottság jelentésében. A szövetséges nagyhatalmak, bár tudták, hogy mi történik Auschwitzban, a kisujjukat sem mozdították. Pl. nem bombázták az odavezető kommunikációs utakat, még partizán diverzió sem történt stb. „Nagy” írónkat az ilyesmi nem érdeklik, minden bűnt Magyarország nyakába zúdit. Folytassam? Talán nem ezt teszi ma az USA is Izraellel?

A WASP (White Anglo-Saxon Protestant) nem fog sohasem foltot kapni. Habfehér és vonzó marad milliók számára, akiknek Amerika és Anglia

minden álmuk netovábbja! (Különben így gondolkodnak a franciák is.)

Nincs ebben semmi különös. Ilyen a birodalmi politika természete. Ilyen a birodalmi észjárás lényege. Ezt az észjárást árulja minden mennyiségben és sokféle csomagolásban minden multinacionális kompánia. Tedd magadévá, hogy holnaptól kezdve számodra is úgy tűnjön, mintha mindig is az énedből, lényedből, belső vágyaidból fakadna. Te akarod így.

Nem eléggé ismeretes, hogy Marx és Morgan történelmi materialista módszerét továbbfejlesztette és kiteljesítette az amerikai Palo Alto-i iskola. Szerinte is a társadalmi események szereplőit és a történelmi személyiségek cselekedeteit nem aszerint ítéljük meg, hogy miként vélekednek önmagukról, hanem valós (sokkszerű) indítóokaik, a cselekmény lefolyása és a (sokkszerű) következmények alapján.

Kertész Imrét sem magyarosan rapszodikus bölcselkedő, ironizáló önhiúságáról fogjuk megítélni. A moralizáló Kertész Imre gondolhatja, hogy ő Magyarország erkölcsösze, a gondolati tisztaság igazi őre. Igen rosszhírű elődei voltak mind a Rákosi-, mind a Kádár-korszakban. Azok alabárdal is felvértezettek voltak. Ő Nobel-díjjal. Mégis vizsgáljunk az erkölcsösözöktől és a szellemi tisztaság őreitől.

Érdekelnek bennünket a mai (nem múltbeli) indítóokai.

Kertész Imre össze-vissza fecseg, összehord hetet-havat a mai magyar társadalomról. Hiába mondja, hogy hazátlan. Ez nem hangzik igazul sem a szájából, sem a valóságban. Ha igaz lenne, nem lenne tévhitiek szolgalelkű terjesztője.

Kertész Imrének nemcsak az anyanyelve magyar, de közéleti lényének minden vonatkozása, érzelmi világának rapszodikus ingadozásai, életének minden eseménye a születésétől a haláláig. Magyaros a zsidó vallása, hitvilága. Kertész Imrét vasvillával üldöznék ki Izraelből. Rossz gondolkodónak minősítenék, cselekvésképtelenségre izgatóként megbélyegeznék. Ott cselekvőképes emberekre van szükség, s olyanokra, akik erre tanítanak. Ott ő éhen halna. Fecsegéséért egy sékelt sem kapna!

Akármit is köpködjön a hazájára, Kertész Imre magyar. Mégpedig Nobel-díjjal kitüntetett író. Még ha tiltakozik is ellene, egyszer szobrot fognak

emelni neki a többi Nobel-díjas terén. Ezt a magyar társadalom erkölcsi kötelességének tartja. Kertész Imre most Németországban él és isteníti a német demokráciát. (A múltat elfeledte!) Elengedi a füle mellett a német hivatalos személyek (vészejósló?) kijelentéseit, hogy Németországban nincs irgalom, sem kegyelem, többé multikulturalizmus sem lesz!

Pedig Kertész Imre éppen e végett költözött át Budapestről Berlinbe! Költözhetett volna Londonba, de ott is azt mondták volna, hogy elég volt a multikulturalizmusból! Halott!

Németországban vésszesen erősödik a neonáci párt. Milyen lehet a hatása a mindennapi élet szintjén? Kertész Imre észre sem veszi.

Nemcsak világszerte, hanem még az USA-ban is érezhető egy bizonyos antiszemita hangulat a mindennapi élet szintjén, pedig az egyszerű amerikai ember is tudja, miért támogatja az USA Izraelt, amely nem más, mint egy szárazföldre vontatott amerikai repülőgép-anyahajó. Kertész Imre, absztrakt humanizmusába burkolózva, hallgat e vonatkozásban is.

A politikusok mindenütt tiltakoznak a másoknál tapasztalható antiszemita jelenségek ellen. Voltaképpen azonban hazabeszélnék! Náluk is van a mindennapi élet szintjén, Kertész Imre, ahelyett hogy látná, hogy a világban mindenütt harcban van egymással a birodalmi észjárás és a polgári demokrácia - hallgat.

Méregfoga tartalmát Magyarországra üríti. Nagy graffiti-szakértő lett! A graffitikból vonja le végkövetkezéseit. Például azt, hogy amióta Magyarországon a polgári jobboldal van hatalmon, máris átítatta az országot az antiszemitizmus (amíg a baloldal volt hatalmon, addig nem?).

Nos, mit mondjon az ember ekkora butaság látán-hallatán? Egyik napról a másikra a mindennapi élet szintjén megjelent és politikailag cselekvőképessé vált az antiszemitizmus!

Ilyen valamire az antiszemitizmus még sehol Európában nem volt képes!

Éppen az európai uniós tagságú kis Magyarországon ismét felütötte fejét a politikai antiszemitizmus. Magyarország a politikai antiszemitizmus szálláscsinálója. Avangard - állítja a Nobel-díj birtokában.

Kertész Imrének mint íróknak természetesen joga van arra, hogy irodalmi alkotásai pesszimizta színezetűek legyenek. Mindenre joga van. Még

arra is, hogy ilyen nyilatkozatokat adjon. Csak egyre nincs: arra, hogy milliókat kényszerítsen, hogy higgyenek neki.

Kár, hogy sohasem dolgozta fel az alkotó író éleslátásával és szépírói tollával Kertész Imre azt, hogy mi mindennek is a szinonimája az antiszemitizmus, tulajdonképpen mi is rejlik a mai antiszemitizmus mögött?

Ha ezt tette volna, rájött volna, hogy úgyszólván sohasem a zsidó ember van mögötte. Majd elvégzik helyette sokan mások ezt a feladatot a szociológiában (de ez a szépirodalom nagy szégyenére, mulasztására utal).

Kertész Imrének halvány fogalma nincs a polgári demokráciáról, annak sokszínűségéről, vagy a sokszínűségét egyszerűen nem fogja fel és fogadja el.

Ez egy író számára gyászos.

Kertész Imre a középkori keresztény inkvizíciós előítéletekhez igazodó antiszemitizmust és a hallgatóságos nemzetközi politikai zsidóellenes összeküvést úgy érzékeli, úgy mutatja be, mint magyar sajátosságot és jelenséget, holott azok legkevésbé voltak magyar indíttatású és végrehajtott jelenségek, hanem az egyetemes, általános európai eszmei folyamatok és politikai áramlatok részét képezték. Annál is inkább, mert Kertész Imre a magyarokat úgy látja, hogy amióta Ázsiából betörték Európába, képtelenek választani Európa és Ázsia között, Kelet és Nyugat között, a nyugati demokrácia és a keleti despotizmus (vagy teokrácia) között. Bár áttértek a kereszténységre, továbbra is ott él bennük a sztyeppi szilaj törzsi szellemiség, a szityya táltos hit.

Csupán az európai viselkedés néhány normáját fogadták el, de igazából sohasem lettek európaiak.

Kertész Imre annyira ismeri a magyar történelmet (de a németet is), mint az az egyszerű „kis amerikai”, aki Magyarországra indul, de Budapestet összetéveszti Bukaresttel, és Romániában köt ki az út végén. Leggyakrabban azt sem tudja, hogy Nagy-Britannián, Franciaországon, újabban (de csak újabban) Oroszországon és Kínán kívül léteznek más államok is Európában, illetve Ázsiában.

Kertész Imre szerint Magyarországon sohasem volt demokrácia és most sincs.

Magyarország truccol, ellenkezik Európával a törzsi, kispolgári idegengyűlölő nacionalizmusával. Nem kell neki a polgári köztársaság, hanem a kleri-

kalizmus, az egyház hatása az államra (teokrácia). Évszázadok óta fél a néhány százalék zsidótól és a 7 százaléknyi cigányságtól.

(Kertész Imre különben naplót vezet minden etnikai kilengésről, és azt meg fogja jelentetni! Az lesz csak az igazi szenzáció - mondja ő!)

Magyarország egyetemes eszmeiségében (!) csupán Szent István ereklyéinek a kínálatára képes. Ez még nem minden! Véggöveztetésként megállapítja: Magyarország ma klerikalista, nacionalista, irredenta és profasiszta ország, ahol a jobboldal elszabadult, orgiáját üli. Ugyanakkor a televíziót és sajtót áthatolta a barbárság.

Kertész Imre egy új Herder szerepében is szeret tetszelegni.

Nem is lehet ez másként, ha Magyarországnak ilyen sok a bűne: halálra is van ítélve. Ő, Kertész Imre halálra ítélte.

Kertész Imre nem az egyetlen Nobel-díjas, aki társadalomreformátori szerepben látja magát és a napi politikai eseményekből messzemenő következtetéseket akar levonni. Nobel-díjasból percmberkévé válik. Nem éli túl földi létét egy napig sem. A rossz emlék szellemévé válik.

Szinte minden gondolata, érzelme, ismerete, információját kibékíthetetlen ellentmondásokkal terhes, nélküli az elemi logikát és a fejlődés dialektikus szakaszait.

Nem ismeri a mai polgári demokrácia védőmechanizmusait, vagy nem akar hinni bennük. Nem tudja, mi a szerepe a polgári baloldálnak és a jobboldalnak a polgári demokráciában. E kettő szerepét képtelen együtt látni, és a társadalmi fejlődés menetében megítélni.

Mint a holokauszt túlélőjének, neki lenne legkevésbé emberi joga a hontalanságra hivatkozni. Az ember közösségi lény vagy nem ember. (Arisztotelész)

Ha ő hontalan, mit fog majd érezni az az 50-100 millió ember, akiket Európa a XXI. sz. végéig kénytelen lesz beengedni a területére, ha nem akarja, hogy kulturális öröksége, tárgyi alkotásai, emlékművei, műemlékeinek rengetege romhalmazzá váljék és a civilizációs javakban hiányt szenvedjen?

Európa lakossága előregszik. Kell a világ fiatal-sága! Európa azokat az alkotó, nagy szaktudású fiatalokat hívja, akikre szüksége van, s be is fogja fogadni őket.

Az I. és II. világháború és a holokauszt emberi tapasztalata Európát a politika és az erkölcs erős láncával béklyózza meg, égeti lelkiismeretét mindörökké a múltja.

Ilyen méretű bevándorlás óriási kihívást jelent mind az őslakosok, mind a jövevények kultúrája szempontjából. Mint őslakosok előnyben vagyunk. Az emberirtó I. és II. világháború és a holokauszt megtanított bennünket, európaiakat a más etnikumok iránti türelemre.

A politika ez alkalommal a cselekvőképes humanizmusról fog tanúbizonyságot tenni, minden türelmetlenséget és idegengyűlöletet a rendelkezésre álló eszközeivel a gyökerében fogja elvágni.

A mindennapi élet szintje az egyes ember számára azonban nem lesz problémamentes: sokan és sokat fogunk szenvedni.

Magyarország nem profasiszta ország, sem most és a jövőben sem lesz az, hanem Európa része, hiszen ezer éve az. Képes Európa minden kezdeményezésének és értékének a befogadására.

Magyarország osztozik Európa bajaiban, gondjaiban is az élet minden vonatkozásában.

„Európa nem lehet a nemzeti kisebbségek és párhuzamos társadalmak földrésze”

(Politika napilap, Belgrád)

Az Európa Tanács Együtt élni elnevezéssel egy európai jövőképet előkészítő bizottságot hozott létre, azzal a céllal, hogy felmérje Európa munkaerő-szükségletét. 2050-ig 100 millió munkaképes fiatal munkaerőre van szüksége, amit bevándorlás útján tud biztosítani a termelés és szolgáltatások működtetéséhez. Európa lakossága gyors ütemben előregszik, s ezért az idő nagyon sürget. (Én kételkedem a felmérés adataiban, ám legyen!)

A Bizottságot az Európa Tanács főtitkárának, Thorbjorn Jaglandnak a kezdeményezésére hozták létre. A Bizottság elnöke Joschka Fischer, Németország volt külügyminisztere lett. Kilenc tekintélyes tagja van, köztük Licht Szonya is mint az európai Rendkívüli Politikai Helyzetek Alapítványának az elnöke.

A Bizottság 17 stratégiai fontosságú javaslatot terjesztett elő.

Ezeket ajánlják az egyes európai államok kormányainak és politikai tényezőinek.

Ezeket a javaslatokat Belgrádban is megismertették a politikai közvéleménnyel. Erről ad tudósítást a belgrádi Politika napilap 2012. március 13-ai (keddi) száma: Szonya Licht: Sprečavanje migracije bilo bi propast Evrope (A bevándorlás megakadályozása Európa halálát jelentené). A sajtóismertetőn az említettekén kívül jelen volt még Mitchel Davenport, Nagy-Britannia belgrádi nagykövete is.

Ami a jelenlévő személyeket illeti, Nagy-Britannia, Franciaország és Németország részéről nem mondtak újat, mert már előzőleg Tony Blair, David Cameron, Nicolas Sarkozy és Angela Merkel kijelentették, hogy országaik a jövőben nem fogják politikájukkal támogatni a multikulturalizmust, hanem minden eddigi és jövőbeni bevándorló azonnali integrációját.

Politikájuk támogatni fogja a nemzetállami jelleget és siettetni az asszimilációt. Ezek az országok, nemzeti és nem más ideológiai alapon nyugszanak, ezért mást nem is támogathatnak. A volt Szovjetunió ideológiai alapon keletkezett, azért ott az államnemzetet szorgalmazták, amíg létezett. Ez most Európában sehol sem lehetséges, az USA is a nemzetállam kialakításával küszködik egyre nagyobb nehézségekkel, ugyanakkor birodalom is.

A német politikai közgondolkodás hosszú utat tett meg a kultúrnemzet fogalmától a francia típusú nemzetállam fogalmáig. Anglia együtt akar maradni Skóciával, s ezért eldöntötte, hogy a bevándoroltakat a legrövidebb időn belül (politikai nevelői eszközökkel) asszimilálni fogja. Már hét angliai város, köztük London, lakosságának a többsége szinesbőrű bevándorolt. A fehérek kisebbségbe szorulnak. Sürget az idő, mert növekszik más szokások, vallások és kultúrák politikai nyomása is. Igaz Nagy-Britanniának alapjában véve nincs mitől félnie. A bevándorlók többsége a volt gyarmatokról jön, ahol a brit politikai zsenialitás elsősorban szellemiségben (de másként is) tovább élteti a brit birodalom továbbélését, vonzóerejét.

Az angol királynőt másfél-két milliárd ember élteti szerte a volt és élő gyarmatbirodalomban. A franciák hűen tartják magukat a jakobinus diktátúra máig élő hagyományaihoz. Az oroszok kénytelenek hosszú távra gondolkodni. Majd ha egyszer gazdagok lesznek, az orosz, neoszovjet birodalom újrakeletkezése reálisnak tűnik a közép-ázsiai

ateizált jellegű iszlám térségekben (az ortodox egyház és iszlám vallás is meg fogja találni a „modus vivendi”, mert késznek mutatkoznak dogmatikus hittételek és szokások stb. megreformálására). Más esetben az oroszok készek a „szent orosz földet” még akkor is megvédeni, ha számuk netalán felére csökkenne. Nagyon nagy veszélyt jelentene a számuk csökkenése a világkékére, mert növelné mások étvágját „a szent orosz föld” legalább egy részének a megszerzésére. Világháborús helyzet keletkezne.

Egyszóval mindenütt kell a bevándorló.

A nemzetállamok azonban most nem néznek a bevándorlók faji vagy etnikai jellegére, hanem inkább műveltségi és szaktudási adottságaira (ezen keresztül többet lehet felkínálni és kapni is a bevándorlótól, az asszimiláció is gyorsabb és fájdalommentesebb).

Megelégszenek a tartós tartózkodás ígéretével és az állam iránti lojalitással és toleranciával, a törvények betartásával. Gyökereikre emlékezhetnek, de politikailag nem szervezkedhetnek. (A roma kérdést a bevándorlók problémái közé sorolják).

Az őslakosoktól elvárják, hogy küzdjék le a bevándorlótól való félelmüket, idegenkedésüket és elzárkózásukat. A kimutatott idegengyűlöletet és bántalmazást politikai és karhatalmi intézkedésekkel fogják üldözni.

A bevándorlók minden polgári és emberi jogát és biztonságát védelmezni fogják.

Idáig minden ismert, rendben is van... Csak most a keretbe belép a szerb újságíró, I. ČALAJA, a szerkesztő és akik mögöttük vannak. Az „ismertlenek”.

Állítólag Thorbjorn Jagland azt mondta volna, hogy Európa nem lehet a nemzeti kisebbségek és párhuzamos társadalmak kontinense.

Ha ő mondta, igen nagy butaságot mondott.

Én azonban azt hiszem, hogy ekkorát mégsem mondott, hanem valamibe, amit mondott, a szerbek belemagaráznak.

Szerbiában még él igen sok nemzeti kisebbség.

Nem lehetne-e politikai és jogi alapot találni a nemzetközi politikai intézményeknél a felszámolásukhoz? Ha lehetne, de jó lenne!

Akkor végre boldog lenne a szerb nép egymagában. Nemde?